Z KRUHŮ Č. S. D. P. J.

Ze St. Paul, Minn. — ÚŘADNÍKŮM HLAVNÍ ÚŘADOVNY Č.S.D.P.J. Úřadníkům hlavní úřadovny tímto na vědomí se dává, by se do roční schůze, která dle inkorporace odbývána bude 3. úterý v lednu, t. j. dne 19. ledna 1909, v místnosti úřadovny, 365 Goodhue St., St. Paul, Minn., kde veškeré záležitosti Jednoty se týkající vyřízeny býti mají, se dostavili. Přehlížení příjmů a vydání za prošlé 4 měsíce. Celoroční zpráva bude podána. — Každý člen jednoty může se súčastniti a se svolením podílu na jednání bráti.

Franta A. Krch,
(Pečeť.) tajemník.

Ze St. Paul, Minn. — Všem členům celé Jednoty srdečný pozdrav! **Bratři a sestry! Přejeme** Vám z hloubi **srdce** svého **veselé svátky a šťastný Nový rok!** Nechť zdraví a zdar stále Vás provází a svornost a blaho nechť u Vás stálým je domovem. Jednotě přáli bychom ze srdce aspoň 10 nových spolků a nejméně 500 nových členů získati. V Svornosti, Lásce a Bratrství

Franta A. Krch, tajemník.
Frank Skok, pokladník.

Z Montgomery, Minn. — Ctěné pořadatelstvo orgánu! Tímto oznamuje se všem členům spolku Svatopluk, č. 1., by se všichni dostavili do schůze prosincové, v které předlėhati bude volba úřadníků. Každého člena povinností jest, by se do schůze dostavil. Dále oznamuji, že br. Václav Faktor a br. John F. Procházka a sestra Kristina Procházková od spolku odstoupili a s tímto náležitě vyrovnání jsou. S bratrským pozdravem za spolek Svatopluk, číslo 1.

Thos. F. Handshuh,
tajemník.

Z Racine, Wis. — Ctěná redakce orgánu! Rok se blíží ku konci. — Jest čas, kdy každý skládati musí účty, jež mu v tomto roce svěřeny byly. Mezi ty patřím též i já, neboť musím účetnímu výboru spolkové knihy předložiti ku prozkoumání. Bratři Lože Chrudim, mám k Vám žádost, která není ničím nemožným, naopak snadno se dá při dobré vůli vyplniti. Mým přáním jest, abych — až výbor přijde knihy prozkoumati — mohl říci: **Bratři, dluhu ani centu!** Dále chci, bych příštímu, nově zvolenému účetníku mohl knihy odevzdati v tom nejlepším pořádku — a bez dluhu. Tímto, bratři, ušetříte mnoho, — více, než si kdo představuje, — práce účetnímu výboru, jak v roce tomto, tak i v roce příštím, a sobě, i budoucímu účetníku po případě mrzutost. Vybírat dluhy po jiném, není lehkou prací — to dozná zvláště ten, kdo něco podobného zkusil. Doufám, že nebudu nucen ani jednoho z Vás na dlužující listinu zapisovat, účetnímu výboru ku prozkoumání předložit a budoucímu účetnímu odevzdat. — Účetník Lože Chrudim. — Bratři a sestry Č.S. D.P.J. Při příležitosti této chci se též zmíniti o naší lásce, svornosti a bratrství. V minulém čísle našeho orgánu br. M. Doucha psal, že se rozrušil, když četl, že si má br. velkotajemník F. A. Krch platit sám nájemné z ohnivzdorné spolkové pokladny. Kdybych pronésti chtěl své mínění, musel bych opakovati slova br. M. Douchy. Mne to ani dost málo nepřekvapilo, neboť jsem si vzpomněl na známou báchorku o lišce a sedlákovi a na pravdivou větu v ní. Tak svět oplácí! Zde by mělo státi: tak chce, neb chtějí odplatit bratři bratru za jeho dlouholetou a neúnavnou službu. (Moje sedmileté úřadování s oním bratrem — 2 roky jako tajemníka a 5 roků jako účetníka — má z toho zkušenost.) Práce dobrého pracovníka nebývá uznána; teprve když jej ztratíme, vidíme, koho jsme ztratili. Tento osud čeká každého, jednoho po druhém, kdo svoje schopnosti, sílu a zdraví národu anebo některému sdruženému tělesu obětuje. Pohlédněme kolem sebe, vyberme si, co nám nejbližší a doznati musíme, že Čech Čecha by chtěl zničiti, bratr bratra ostouzet proto, že on v jiné věří. Jednotvárným nazvati bychom museli takový život, kdybychom všichni stejně smýšleli a jediný náhled měli. Není třeba hned horké krve, když některý bratr na něco poukáže a svůj náhled na jevo dá. Narodili jsme se všichni se stejným právem na život. Když list mírumilovný odepře uveřejniti dopis, směřující proti bratrovi, — lehká pomoc, vrazí se to jinam! Myslím, že nemnoho ctí přinese to bratru, který něco podobného koná! Bratři! není radno házeti blátem po jiném, neboť své ruce často si umažeme, ale protivníka často chybíme. On zůstane čist, kdežto my budeme míti ruce umazané. Srdečný pozdrav na celou naši Jednotu a vydavatelstvo orgánu, a přeji všem veselé vánoce a šťastný nový rok. — Doufejme, že v příštím roce půjde nám vše hladce — v radosti a ve zpěvu, budeme kráčeti ku předu.

A. Doležal.

Z Owatonna, Minn. Ctěná redakce orgánu ČSDPJ. — Jelikož jako vždy, tak i nyní nemohu snésti podezřívání, musím se ozvat jako jeden, na kterého podezřívání to padá. V říjnovém čísle orgánu Bratrstva ČSDPJednoty mne překvapil dopis od člena, který vyřítil se proti účetnímu výboru, že prý velkotajemníkovi křivdíme. Dále táže se, co toho je příčinou, že řádová schůze odbývala se místo 13. září hned 5. září. To by dalo více psaní a vysvětlování. Já nemohl proto, že jsem zaměstnán s mláticím strojem. Dne 5. září jsem mohl býti přítomen. Druhý člen výboru, p. F. M. Wrábek, též nemohl, poněvadž v té době zasedala porota v jeho okresu a on jako soudní klerk se nemohl dostaviti dne 13. září. Na to v tomtéž čísle četl jsem stížnost bratra velkotajemníka, že prý si má koupit skříň a platit nájem. Souhlas, o který žádal, byl nesprávný, a myslel jsem, že ho odvolá v příštím čísle — on však ne. Tedy všichni bratři zjevně zůstali v tmě, ale přece jeden bratr od čísla 12. se rozhořlil a další výklady dělal účetnímu výboru. Bez dalšího vysvětlování poukazuji bratra onoho, aby se **přesvědčil, a sice aby nahlédl do orgánu** v září. Tam nalezne, že účet vyplacen byl dne 6. srpna American Tent & Awning Co. — Safe $125.00. To jej přiměje, aby se příště nepřekvapil, neboť výbor ví, na kolika chodí — má stanovy a protokol. To je teprve pátý díl vysvětlení, které bych si přál dát, — ale zabírá to mnoho místa a pak orgán náš je veřejný a není třeba dávati vše do veřejnosti. Bratři a sestry, čís. 8, Rovnost! Jest Vám několika známo, že jsem opětně navržen za předsedu spolku Rovnost. Těm, kteří dosud to nevědí, tímto na vědomí dávám, že příští rok budu přísnější — neboť naučil jsem se to v minulém roce — by všechny poplatky byly zaplaceny v čase, aneb i další dobu ku předu, když je to jejich přáním, tak aby nepřišli na buben a já nemusel je dáti na pokání a odepříti nějaké jejich žádosti, když dlužují. Toto budiž výstrahou, aby se nemuselo přikročiti ku stanovám. Tajemníku a zvláště účetníku tím se usnadní práce. Žádal bych, aby ti vzdálení nejméně čtyřikráte do roka do schůze se dostavili a ti bližší by navštěvovali schůze každý měsíc. Nového tu nic není. Člověk je stále doma; nějaké to zrnko, anebo vepř odveze se na nádraží a do města se jíti nemusí, leč tak jednou za měsíc. A o to, abychom věděli, co nám dají, až něco na trh přivezeme, postará se nám strýc Sam. A podobně tak, co musíme dát, když budeme chtít něco zakoupit. Málem bych se byl zaběhl a pověděl, jak se máme na těch farmách, ale pak bychom měli zase nějakou oposici. Když se nám, farmerům, tak dobře vede, raději přestanu psát. Znamenám se v úctě

J. W. Kaplan.

Z Cadott, Wis. — Milé ČSDPJednoté! A zase jsem to já, který na sebe béře dobrovolně úlohu dopisovatele a ještě se k tomu nedám nutit; naopak sleduji při tom nejprve svůj vlastní zájem. Prosím však předem ctěné čtenáře za laskavé prominutí mé naivnosti, ku které se hned na začátku tak otevřeně přiznávám. Jestiť to celkem jen maličké provinění, jakého se na Vás dopouštím. Vmyslete se do mého položení, když každá žíla ve Vás hraje touhou užívat světa, jak nejlépe umíte, či spíše, jak můžete — také musí se brát váha na to: umím a mohu. Jak ale pohnete nohou, zdá se Vám, že ji chce aspoň pět kovářů spracovat svými kladivy, malomyslně tedy plácnete sebou nazpět a myslíte si i čerti mně to byli dlužni, nu a fantasie má posvícení. Proto tedy ten můj dlouhý úvod k mému jinak docela všednímu dopisu, neboť se obávám toho, abych nebyl při ní přistihnut. — Celkem vzato mrzí mě to, že členové naší jednoty běrou tak malou účast v dopisování a přece v každé osadě jest dosti schopných sil, že by náš orgán se mohl zcela čestně vyplnit. — Ovšem, jest u každého dostatek protidůvodů, jako — ale budu se s tím zlobit, nikomu s tím nepomohu, ještě si mohu někoho pohněvat a sám z toho nemám nic, — aneb, co mám psát, vždyť zde nic není, co stojí za to a pak vždyť mohou psát jiní; jiný zase myslí, že jest dost na tom, když se u spolku zaplatí atd. A na veřejnost to vyhlíží, jako by již naší jednotě vyzváněli umíráčkem. Tak tomu sice není a kdo jest seznámen se stavem věcí ani mu podobné myšlénky nepřipadnou, naopak jest každý člen spokojen se svým stavem, ačkoliv by se asi našlo více takových nespokojenců, jako jsem já. — Nesmíme zapomínat, že taký podnik, jako jest náš, patří veřejnosti a chceme-li, aby veřejnost brala zájem o nás, musí býti stále co nejživěji zpracována. Pozorujme, jakou činnost tomu věnují jiná sdružení, že tomu věnují každoročně slušnou sumu peněz a třebas nemají v sobě takovou hodnotu jako naše. To jest znamení doby, tak jako každý průmyslník musí míti širší známost na odbyt svých výrobků a neschovává se do čínské ohrady, tak i jednoty musí míti prošlapané stezky k sobě; zde neplatí výmluva, že dobročinné sdružení nepotřebuje žádných nápadných ohlášek, to že se musí zamlouvat samo. To jesť v pořádku, ani já nemiluji komediantské traktáty, tím méně ve věci, která má zastupovat výši lidské dokonalosti, jest ale nutno dát průchod přesvědčení toho kterého lidového podniku vůči sympathii širšího obecenstva, aby se nemuselo odvolávat na nedostatečné zřízení toho a výhodnost jiných. — Nelze upříti, že proto bylo naší jednotě odnésti již dosti ústrků, jak vidno při nových číslech, a pokud soudím ze skrovných zpráv. A proč? Sám jsem o tom mnohdy přemýšlel, než správný úsudek těžko sháněť dohromady, aniž by se někde nekřivdilo a jinde nepřeceňovalo. Když člověk celou tu záležitost obrátí na rub a na líc několikráte, musí si pomyslit, že všechno na světě, má-li existovati, musí za své bytí bojovat a lidská lidumilnost snad nejvíce. Tolik jsem chtěl se zmínit o tom dopisování, aby totiž si každý člen vzal za povinnost projevit svoje náhledy a vzdát tím poctu podniku, který zastupuje svou jsoucností a myslím, že každý tak může učinit s klidným svědomím a bez vší chlouby. —

Ale ještě nejsem u konce; totiž s našimi povinnostmi. Nebojte se, že Vás chci utopit v samých povinnostech; myslím pouze něco za něco, asi jako farmer, když pluhem převrací půdu, aneb vozí mrvu na pole; samá předchozí práce, ale bez upření užitečná. — Odpusťte mému jinak úplně nevinnému přirovnání; nesmíme zapomínat, že žijem v době velice střízlivé a že každému průměrnému smrtelníku snáze se nechávají luštit problémy světové, než se zastavovat u podniků několika set Čecháčků aneb dokonce jak hospodaří, či spíše tluče živobytí nějaký dejme tomu zálesák. Oh, jak malicherným jsem to spisovatelem, když se musím jako červík ohlížet úsudku světa znalých lidí a to jen proto, že ten celým srdcem ku svém národu, když se musím stydět, že jsem jedním z českých exulantů, který se v dálavé úžině snaží poctivou prací uplatnit a který by rád viděl svůj lid, s kterým sdílí jednu krev, pokračovat k blahobytu. Ano, my čeští vlastenci nebudeme věnčeni vavříny kapitálů, nebo heroů, nebudeme zaneseni do knihy nesmrtelných a populárních lidí. My jsme příliš drobní, než aby si nás kdo všimnul, my máme již zastaralé náhledy o lidské společnosti, my máme na mysli jen poctivou práci, ctít se ve spolek nejdřív každý ve svém národě tím, že podá nejlepší vysvědčení o své duševní vyspělosti a získá si úctu u jiných národů, my stále ještě věříme ve stará národní pravidla, ve kterých se hlásá pracovat na národním poli dědičném. Hoj, jak jinak to zní: Práce jest jen pro hloupé lidi, nanejvýše tak pro trochu sportu ještě dobrá. Národ? co jest to národ! Jest to trochu lidu, kteří náhodou mezi sebou vyrostli a osvojili si stejné výrazy mluvy a přibližně zvyky, které se po několika pokoleních trochu zdokonalily, to jest však jen dobré tam pro ně, kde si věří, že není přes ně, ale do světa, kam pak s tím. Ve světě jest heslo: kdo s koho, ten z toho; což na tom, že svou nezřízenou sebeláskou učiní nešťastných lidí, byli to stejně jen samí hlupáčkové, kteří byli tak dětinsky spravedliví, že k vůli nim nemuseli se namáhat dělat zákony, a co pak jest to za život bez dělání zákonů a což teprv, když si z nich může dělat šoufky, — to jest teprv pochoutka. Sliny se stahují do koutku samou rozkoší u představy a což teprve, když si ty zákony upravuje na talíři jako beefsteak. — Je to tak hloupost, ta pravda ku příkladu; co lidu by se mohlo mít na světě dobře, jako třeba ti vlastenci čeští, kdyby měli trochu fištronu v sobě a pokládali pravdu jen za reklamu pro osobní prospěchy, jak by mnohý byl považován za chlapíka, který zná svět. Inu, inu, abych snad již raději přestal, sice bych se sám nakazil a já ještě chtěl apelovat spoluleny o účasti v naší Jednotě na živější účastenství v životě národním, že by to jako i jednotě šlo k duhu. Příkladně by mě těšilo, kdyby se spolky pochlubily u kolika mají zařízenou českou školu; v tom bych mohl začít vlastně sám u nás a to s výsledkem příznivým, neboť jsem měl tu čest letos seznamovat zdejší české dítky s jejich rodnou mluvou. Měli jste vidět, s jakou chutí se do toho pustily, v několika týdnech měly většina čítánku projitou. Škoda jen, že jest naše osada tak rozptýlená a ti malí mají mnozí příliš daleko. Zajisté každý člen, který běře účast na svém podniku, musí uznat účelnost české školy, jako předchůdce pozdějšího zdárného života soukromého i spolkového. Vedlo by mě příliš daleko vysvětlovat podrobně vše, co s tím souvisí, vždyť toho ani není tak třeba, neboť jsem se i zde shledal s uvědomělými krajany. Chci jen podotknouti, že za tak málo povinnosti, jako jest seznámení těch malých se svým původem, přináší zadostučinění mnohonásobné i pro ty starší — — Pravda, pravda, že se vše, co tuto píšeš, milý krajánku, nechá přečíst, jako mnoho již podobných úvah a vzletnějších než tato; ale znáš-li pak i protidůvody, pro které se tvoje a tobě podobné vlastenecké nadšení rozplyne obyčejně v nivec, jako vzduchový přelud? A co vlastně s tím tak daleco chcete, s tím udržováním té rodné řeči? Tím příval doby nikterak neuvedete v jiný směr a uvidíte, až se zde bude mluvit jednou řečí, že se na zdejších poměrech nic nezmění, proč tedy takových zbytečných námah, ostatně každému to není vhod, to vlastenecké fňukání o povinnostech k národu; já tuhle jsem si musel pomáhat svýma prackama, než jsem si pomohl k tomu, co mám. Národ mně nepomohl ničím, ještě spíše já jsem na ten a ten dobročinný účel připlácel 50c až $1 a co z toho, a kdybych byl zůstal v Čechách třel bych bídu, jako ti jiní, co jsou tam. — Nelze ti, milý čtenáři, upřít mnohou pravdu, která se skrývá v těchto řádcích a která již tak mnohého přivedla obyčejně v tichou resignaci očekávání věcí příštích, tak jak je utváří ti, kteří jsou odvážní a sledují od nejmenší do nejdůležitější události vše ve svůj prospěch aneb svého národa. Nicméně pokusím se poněkud rozptýlit tak přísné protidůvody, jaké se tak často ozývají. Nezazlete mi však některý příkrý výraz, který si obyčejně žurnalista z povolání nechá pro sebe. — Jakkoliv se zdají býti pravdivé ony protidůvody, přece z nich citlivý člověk vypozoruje silnou dávku netečnosti pro ušlechtilost duševní a silný smysl pro hrubou materiálnost, promísené sklamanou důvěřivostí prostého člověka. Nelze upřít, že i mezi vlastenci jest jisté procento těch, kteří v tom vidí mnohem pohodlnější prospěch osobní, než v jiném poctivém povolání. Tací lživí-vlastenci jsou obyčejně morová rána každému národnímu pokroku, což divu, že potom se tak často shledáme s lidmi, kterým jest lhostejno, v který směr se chýlí povaha jeho potomků. Celkovou však náladu dlužno hledat hezky hluboko v dějinách národa. Český lid již ode dávna neměl svého vůdce, v kterém by zosobňoval svoji povahu a který by vedl národ k úspěchům a byl-li, tu byl nepřítel vždy silnější, aby rozmach národní v zárodku udusil; stálá poroba tělesná i duševní bez vyhlídky z vymanění jest samo o sobě dosti silné zlomit i nejhrdější povahu. A tak se shledáváme s nově utvořenou povahou českého člověka, hmotně nahrbačeného, s vědomostmi až silně okleštěnými a prorvanými různými, ale bohužel po většině nepěknými zvyky. V těch dobách nemělo valnou cenu "Čech"; před tím slovem se nikdo nepozastavil, jako před nějakou autoritou. Mezi sebou to znamenalo jsme si rovni., sešli se dvě vuly, a překvapujíce se tomu rozumělo asi jako tažné zvíře a u vlády: dobrý voják, pokorný poplatník, živý poklad pro její šmejdy a různé rozmachy. — Takový byl český člověk po většině ještě před 50 lety a jest tomu snad i podnes, ačkoliv snad jen ojediněle. Z chmurných těch dob jen jak z mlh vystupovala v neurčitých obrysech postava Čechie a jen ojedinělý Čech, vlastenec, mohl spoludivákům ji prstem ukazovat v dálce a vysvětlovat jim, co si od nich žádá jakou záštitu od ní mohou očekávat. Dnes, zajisté mi přisvědčíte, se poměry zlepšily mnohonásobně, dnes již se česká autorita v dějinách světa nenechá tak snadno odstrčit, její rovnoprávnost ve všech oborech práce, vědy a umění musí býti každým protivníkem uznána. — To dokázali čeští vlastenci a český duch, nikoliv ale bez úporného boje. — A my tady v Americe nemáme mít v sobě to sebevědomí, hlásit se k tomu v jádře zdravému lidu, který za tak úporných podmínek si proklestil svojí pílí, svojí láskou k národu a svojí vytrvalostí místo mezi nejvzdělanějšími národy a kterýžto národ s chloubou i na nás zde s hrdostí ukazuje, jako na nejsilnější svoji ratolest. My si musíme také uvědomit svoje přednosti, připomenout si, že nejsme jen národ pro to, abychom pomáhali jiným tvořit blahobyt, jiné oslavovat jako porobci. A i když to vše pominem, když všechen zájem o lidskou vzdělanost a všechny pokroky pominem, jakou náhradu dáme budoucímu pokolení? Jaké mají býti jiné lepší, účelnější, blaživější ideály? Pokud vím, musíme na ně ještě drahnou dobu čekat, dočkáme-li se jich vůbec. — Přiznejme si, že ta národní vlažnost nemá vlastně žádného hlubšího podkladu, pro který by se mu musela přikládat nějaká závažnost, jest to jen jakýsi druh neuvědomělosti, a málo závidění bodně duševní pohodlnosti. Jest sice mnoho výjimek, na které toto přirovnání neplatí, pravdy však to neubírá. Můj náhled jest, kdybychom všichni upřímně hledali výhody a prospěchy ve snahách, čelících prospěchu národnímu, že bychom jich měli dostatek. Vy namítáte: To jest všechno dosti dobré, co tuto píšeš a rádi ti věříme, že to myslíš dobře, i my leckdys přijdem na podobné myšlénky, ale to na věci nic nemění, aby potomstvo naše nesplynulo v krátkém čase s ostatními národy; zde vizte naše děti; ty již mezi sebou ani jinak nemluví, než anglicky, ve škole se to učí, všude to slyší a tak mně to ani není platné, kdy je někdy zakřiknu, tak taky mluvily česky. Že prý, kdybych uměl anglicky, tak by mně to bylo jedno. A tak kdo se s nimi bude zlobit, když to nechtí, kdo to do nich vpraví a pak co z toho, český nemusí tak umět a bez angličiny co by tu vyved; já vím co mně to dalo, než jsem dostal práci, když jsem se přijel. Kdybych bych uměl anglicky, mohl jsem býti už asi o kolik tisíc těžší. — A co ještě děláte všecko, aby přece uměly česky a věděly alespoň částečně svůj původ? Vypravujete jim něco zajímavého ze svého života, jak dopadal váš kraj, jak vypadali vaši rodiče, vaši přátelé, co se jim líbilo a vás těšilo.? Jaký zájem vyběřete na životě národním, aby vaše dítky měly ve vás zosobněný příklad? — — Vím, jak podobné odpovědi obyčejně dopadnou, ale nevím, jaký úsudek mám dát; abych si krajana nerozhněval. Proto však přece se osměluji podat ještě námitku: Jak to přijde, příteli, že vašeho souseda dítky jsou poměrně dobře česky vychovány, u nich tomu nenasvědčuje, že by se měly odnárodnit? Nemyslíte, že jest to přece jen osobní vůle těch kterých rodičů, co si přejí ze svých dítek míti? Mějte i vy je vlídným slovem, dobrým svým příkladem a nezlomnou vůlí k následování těch, kterým to není za těžko; musíte ale začít hned od útlého mládí a nesmíte jim vše, co jest české představovat jako zbytečné, malicherné, hloupé, kdežto co zdejší samá velkolepost. Bude to vždy jen nejdřív prospěšno jim, když budou poznenáhlu vpravovány ve všechny záhady a předsudky v životě beze všeho opojného slovomanu a chytrouškování, což vše bývá rádo spojeno s tělesnou leností — a lenost jest prý počátek všeho zla. Zlo však nikdo svým miláčkům nepřeje. Při nejmenším, nepředbíhejte s takým chvatem možným událostem a važte si té důstojnosti, kterou jste poctěni jako rodiče, kteří svou energií, svou zdatností se domohli čestného postavení v lidské společnosti. Vás jistě nenapadne stydět se za svůj původ, proč by se pak měly stydět vaše dítky? Původně jsem neměl v úmyslu se tak rozepsat vůči povšechnému smýšlení o existenci českého ducha v této naší nové vlasti, než chod událostí a blížící se pohroma nad českými sdruženími, vyplývající z jistého druhu netečnosti samu k sobě, svůj nezištný náhled a poněkud s přesvědčením že ne úplně nadarmo. Též nemysli čtenáři, který zabloudíš okem do těchto řádků, že mě k tomu pohání něco jiného, než upřímná snaha o zachování všeho českého, neboť vím pocházeje z nejdrobnější třídy lidové, jak prasné byly začátky těch průkopníků českého spolkového života, a s jakou důvěrou se od nich na ně pohlíželo jako na vymoženost, která má býti majákem pokolením budoucím. Dále prosím, shledáte-li v nich něco nesmyslného, neb snad urážlivého, by mi na chyby ty bylo laskavě poukázáno prostřednictvím tohoto ctěného časopisu, mohlo by to býti v některých méně jasných místech což jest pouze následkem mé nevyškolenosti v písemnictví. — Zbývá mi dodat, že náš spolek klidně pokračuje za vytknutým heslem naší jednoty, a mimo to posílen 2 členy a 1 členkyní, všichni mladí a zdraví lidé a co nejhlavnější dobří uvědomělí Češi. Další dva budeme přijímat v prosincové schůzi. Nevím jak daleko pojímá zprávy orgánová štáb tohoto časopisu, chci ještě připsat, že nám, jako zálesákům, budou nastávat druhé žně jak spadne snížec. A první žně nás tak nejvíce nepřekvapily, neboť rez valně obilí poškodil. Korny rannější se vydařily. S upřímným pozdravem celé jednotě

Bohumil Josífek.

Ze St. Paul, Minn. — Ct. red. orgánu: Domnívám se, že jest dosti našich krajanů, kteří mají své těžce vydělané a uspořené peníze doma, nemajíce aneb neznajíce příležitost, jak by je výhodně a bezpečně uložili na první mortgage. Chci tudíž ukázati způsob, jak peníze takové lze uložiti bezpečně s obstojnými úroky, a když lepší příležitost se naskytne k jich bezpečnému uložení, mohou se okamžitě upotřebiti, nebo v hotové peníze obrátiti. Jsou to dluhopisy čili bondy, a ty jsou následující. Bondy Spoj. Států, bondy železniční, bondy zvané "Commercial Securities", bondy okresní, distriktní, townshipové, městské a vesnické. Bondy Spojených Států obyčejně přinášejí 3½ až 4 proc. úroků, jsou vydány na 30 až 50 roků, s podmínkou, že tajemník pokladny může jich část stáhnout a úroky po udaném dnu zastavit. Takové bondy musí pak býti zaslány k vyplacení jich. To vyžaduje stálou pozornost držitelů a proto jest málo drobnějších kapitalistů, kteří takové bondy mají v držení. Ty jsou v držení ponejvíce bankami, které je uloží a za ně 45 proc. papírových peněz (National Bank Notes) obdrží a do obchodu dají. — Železniční bondy jsou v držení velkých železničních spekulantů a peněžních magnátů a jsou podrobeny k rozpočtu (assessmentu) poplatků, dle chuti ředitelů (Executive Board), kteří obyčejně řeknou, že jest to na stavbu nových odboček, anebo na zlepšení stavu dráhy. Takové bondy pro malé úspory nejsou vhodné, neboť jsou v ceně nestálé; dnes jsou na příklad na burse vyhnány 100-dollarové bondy na 150 dollarů, a zítra opět klesnou na 10 dollarů, což jest tím největším a nejhazardnějším karbanictvím. "Commercial Securities" jsou vydány obchodními, inkorporovanými společnostmi za účelem rozšíření obchodu, jako jsou na příklad závody elektrické, plynární a pod. Kupec těchto dluhopisů stává se spolumajetníkem podniku a obdrží část určeného výdělku (dividendy) a v pádu úpadku stává se zodpovědným za tolik, mnoho-li dluhopisů vlastnil, a tu částku musí nahradit. Obyčejné zaměstnanci, jako na příklad knihvedoucí, prodavači (klerkové), stanou se podílníky, čímž podnikatel získává spolehlivé dělníky, mající tak zajištěné zaměstnání. Některá společnost má ku př. $1000 kapitálu a vydá za $5000 "mortgage bonds". Tu je třeba vědět, kdo je hlavním vůdcem podniku, zda-li má tento budoucnost, a jaká poctivost se může od takové firmy očekávati. — Dále máme dluhopisy vydané státy, okresy, drobnějšími osadami a městy, za účelem stavby radnic, káznic, škol, nemocnice, cest atd. Bondy tyto jsou obyčejně vydány na dobu od 5 do 50 let, — dle účelu, ku kterému jsou upotřebeny, dle důchodu toho kterého místa, a pak dle toho, jsou-li prodány s menšími neb většími úroky. Peněžníci považují města první třídy, totiž taková, která platí své úroky v čas, za nejlepší, a takové bondy obyčejně nesou 4 proc. úroků ročně a známé jsou jako první třídy bezpečnostní — Gilt Edge Securities. Jiné podniky neb obce, aby dluhopisy své prodaly, platí 5 až 6 proc. úroků, jako na příklad město Seattle, Wash., vydalo "City Improvement Bonds", splatné po částkách každým rokem do 10 roků, totiž do r. 1918, a bondy ty nejsou 6 proc. úroků, — avšak jsou určeny pro zlepšení pouze části města, dist. No. 1431, jež je v rozloze 47 bloků, — k dláždění asfaltem. Bondy ty jsou "tax lien", — požadavkem proti dotyčným majetníkům, jimž toho dláždění se dostalo. — Avšak což když majetník neplatí povinné asessmenty? Když neplatí pozemkové taxy? Co potom? Tu majetek propadne státu za taxy. Stát má nejprvnější požadavek. Dle zákona státu Minnesoty jest majetek, z něhož se neplatí po pět let daně, prodán okresním zapisovatelem (county auditor). Ten oznámí státnímu auditoru prodej majetku, on pak vystaví kupci "deed" a asessment ani soudně nemůže se dostat — kupec drží dluhopisy, a chce-li jo město v budoucnosti splatit, — neb může-li tak vůbec učiniti, jest otázkou. Kdo by chtěl takové úpisy? Zkušený jistě ne! Avšak vysoké úroky vábí. Není to žádný podvod, neb v příloze udáno jest, k čemu ty vydlužené peníze se upotřebí, a udána jest i možnost, že v určitý čas úpisy splaceny nebudou; nejistotu takovou béře na sebe kupec dluhopisů. — Naproti tomu jsou městy vydány úpisy, povolené městskou radou, za které jest zodpovědným všechen městský majetek, jako na příklad parky, radnice, školní budovy, hasičské budovy, nemocnice atd. Zde jest na první pohled vidno, že takové bondy jsou spolehlivé, a slib daný ku splacení jich neb úroků, že bude správně plněn. Ku příkladu: My máme zde dvě veliká města, St. Paul a Minneapolis. Venkov je nazývá "Twin Cities", avšak každé z nich se řídí jiným zákonem, tak zvaným "charter", a dle tohoto charteru musí se vše říditi, neboť překročením některého odstavce stává se všecko dotyčné nezákonitým, neplatným. V úvodním článku časopisu "Minneapolis Tribune" ze dne 12. října se praví pod záhlavím "The Borrowing Power of the Council": "Městská rada může prodat úpisy pro všeobecné účely až do 5 proc. obnosu vyceňuého majetku. Před šesti měsíci městský právník (City Attorney) spočítal, že ta suma byla o více jak $40,000 přetažena! Tedy aby se udržela v mezích zákona, musí se všecky pozemky zvýšit v ceně v poměru k získání oněch $40,000, a to ještě musí být o to požádána příští zákonodárna — by tak aby bylo dovoleno více se dlužit. — Dne 31. října velká porota (grand jury) podala okresnímu soudu zprávu, že školní výbor nejedná dle zákona, že neodbývá pravidelné schůze, vzdor tomu, že čtyři členové se mohou sejít kdekoliv, na ulici, v chodbě městské radnice, nebo v "klubu" se sejít náhodou, ve dne nebo v noci, a schůze odbývat; že výbor, Director Chute, prodal školní majetek za $25,000, kdežto byli pohotově lidé, kteří byli volni zaplatit zaň $40,000 — a naopak jiný majetek byl p. Chutem koupen dráže, než kdokoliv by se odvážil zaň nabídnouti. To jsou příklady jednání některých výborů." — Jiný příklad: Minulé jaro minneapolská parkovní komise potřebovala peníze a vydala proto s jasným vysvětlením "Mortgage Bonds", že tyto jsou lien (požadavkem) za daně (proti těm majetkům, kde se oprava provedla). Bondy tyto nesly pět procent úroků, a tisíci-dollarový takový bond bylo možno koupit za $753.47 — tedy skoro dollar za 75c, —a vzdor tomu nešly bondy ony na odbyt. Byly nabízeny firmou Minn. Loan & Trust Co. a měli jich za $13,000. Je to celkem malá poměrně částka, avšak vzdor tomu museli téměř dožebrávati se kupců. Kde byste našli kapitalistu, který by nechtěl vydělati $3,250? Proč se domácí banky bály a nechtěly bondy ty koupit, aneb proč si nesmočil prsty některý jiný peněžník? Jednoduše proto, že nikdo v bondech těch neviděl jistotu, poněvadž parkovní komise vydala bondy bez svolení městské rady, čímž by ručilo za bondy celé město. Kapitalisté věděli, že město nemusí se dlužiti 75c za dollar se slibem splacení do desíti let. Oni věděli, že kupec bondů béře na svá bedra risiku, že bude muset čekat, až, a zda-li všichni zaplatí, a mimo to třeba jest občas prohlížet knihy. Avšak což kdyby tam nebydlel? Musil by si najmout právníka, a ten zajisté si nechá všechno dobře zaplatit. — Z toho lze jasně seznati, že takové spekulantské úpisy jsou pro člověka, který má malou částku kapitálu, rozhodně nepraktické a nejisté, neboť bez ztráty je zpeněžiti nemůže. — Jiný příklad, opak předešlého: Dne 18. listopadu město St. Paul prodalo za $50,000 vodárenských bondů na 30 roků s čtyřprocentním úrokem, obdrželo za ně $51,041.00, což jest více než 2. proc. premie, takže úrok bude pro město znamenati $3.88, a ne $4.00 ze sta. — Bondy ty koupila jistá firma z Chicaga. Proč platila za $100 — $102.41?

Pokračování.

Z New Prague, Minn. — Tímto se oznamuje všem členům spolku "Bratří v Kruh, číslo 5, ČSDPJ., by dostavili se všichni do celoroční schůze, která odbývána bude 4. neděli, dne 27. prosince t. r. Všech členů přítomnost jest žádoucna! V minulé schůzi bylo ujednáno, by členové nepřinášeli do schůze ústní zprávu, že onen člen vzkazuje, že si přeje přestupní, aneb odstupní listinu. Máme ve spolkové skříni velikou zásobu nových stanov, a jest žádouceno, aby každý člen si zaopatřil stanovy a jednal tak, aby žádost jeho nepříčila se spolkovým stanovám. Každý člen, který si přeje přestupní listinu, musí jednat dle stanov, Hlava 7, článek 3, strana 25. Člen, který si nepřeje nadále býti členem, může po zaplacení všech povinných poplatků obdržeti odstupní listinu bezplatně. Musí spolku zaslat certefikát a písemní žádost s vlastnoručním podpisem, aneb do schůze se osobně dostavit a žádost nechat vyhotoviti u tajemníka spolku. Veškeré ústní vzkazování bez žádosti a podpisu žadatele jest nesprávné a budoucně nebude se schůzích oznamovat. S bratrským pozdravem

Anton Fr. Vrtiš, tajemník.

Z Bechyně, Minn. — Ctěná redakce! Oznamuji Vám, že spolek Tábor, č. 17 ČSDPJ., ukončil dne 6. prosince svoji schůzi za účastenství všech členů v nejlepším pořádku. Zároveň také účetní výbor prohlédl knihy za celé čtvrtletí a uznal, že nacházejí se v dobrém stavu. Bratři a sestry, sešli jsme se v zimním období v hojném počtu a tudíž doufám, že i do příští schůze dostavíte se v určitou dobu a tak si v tom malém hloučku pohovoříme, jak se máme přičinit a jak máme pracovat, aby spolek náš uznáván byl v celém našem okolí; v zimní době máme více času na rokování a přemýšlení. Příští schůze koná se u br. Josefa Nováka. Neopomeňte a navštivte schůzi čelně; tak dostojíme svým povinnostem. Nově zvolení úřadníci pro příští rok jsou následující: Jan Budík, předseda; Fr. Kovanda, místopředseda; Jos. Novák, tajemník; Frank Šindelíř, účetní; Jan Šindelíř, průvodčí; Jindřich Šindelíř, vnitřní stráž; Josef Šindelíř, venkovní stráž; Anton Šindelíř, Mary Hořejší a John Šindelíř, účetní výbor. Se srdečným pozdravem! Jos. Novák.

Nepotřebuje spekulantů. — V každém druhu obchodu jsou spekulanti. Jsou lidé, kteří chtějí prodávati Dra. Petra Hoboko na spekulaci. Majitelé tohoto po právu proslulého domácího léku takových lidí nepotřebují. S moudrým rozmyslem nedali ho na trh jako věc obchodní, s kterou by prostředníci a obchodníci hokynařili. — Dodává se lidem přímo od zvláštních jednatelů, ustanovených v každé osadě, lidé to, jež znáte a jimž důvěřujete a kteří mají srdce pro utrpení svých bližních. Plné podrobnosti stran Dra. Petra Hoboka a chorob, pro něž ono se zvláště hodí, lze obdržeti dopsáním na Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 112-118 So. Hoyne ave., Chicago, Ill.

— **Předplaťte se na "Pokrok" do Čech, pouze $2.00 ročně.**